

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 franci. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Numai 50 de bani

face prețul intrării în museul național din București, în care ziua și noaptea se poate vedea:

1. Lipsa de săpunul, cu care Jidanii și alți indiviși ne-tăiați înprejur rad pe țerean amăsurat noiei legi pentru tocmelile agricole, extra dominium.
2. Ochii regimului, cari, la vederea operațiunei rasului fără săpun, de regulă sânt închiși.
3. Degetele, prin cari organele administrațiunei publice se uită la furturi și spargeri.
4. Nasul, ce lipsește funcționarilor importați din Germania.
5. Straja, ce lipsește la gura unor țiaristi deochiați de interese streine.
6. Picioarele de amicitia, pe cari ar fi timpul se stea Liberalii cu Conservatorii.
7. Veninul, ce s'a vėrsat în cameră și senat cu ocașiunea desbaterilor asupra legii pentru tocmelile agricole.
8. Rınza, ce se recere în România la cei-ce șed pe fotelurile ministeriali.

9. Virginitatea călugărițelor dela mănăstirea Adam, conservată în spirt.

10. Inima, pe care cămătarii din București n'au avuți nici când.

11. Capul, pe care controla publică la vămile țării l'a perdut cu desevrșire.

12. Pești amețiți de chestiunea dunăreană, precum și fôrfece lăpédate de rácii, ce au părăsit izlazurile și bălțile României, și cari se folosesc cu bun succes la redacțiunea mai multor diare.

13. Soboli d'ai lui Bismarek, cari aruncă mușunóie pan-germanistice pe luncile coloniilor lui Aurelian din Orient.

BCU **Urzică Scandalografescu.** Cluj

C'o minciună s'a deschis sinodul archidiececan gr. or. din Sibiu, minciună a pertractat, c'o minciună s'a inchi s, și min-

ciună va rămânea constituțiunea biserecei noastre pânăcând un minciunos stă în fruntea trebilor.

Un denunțiant, care dăunădi a înferat în Pester Lloyd constituțiunea biserecei noastre d'un pericol pentru existența statului maghiar, deschidând sinodul a salutat pe cei 60. deputați de sânti părinți sinodali, numindu-i productul liberei voințe electorali a clerului și poporului și felicitând autonomia bisericăscă. Acel denunțiant, care c'o oră mai nainte a avut audința la Spiritul Sânt, deschidând sinodul minciuna a mințit. A dice că deputații sinodului archidiececan gr. or. din Transilvania s'au trimis în sinod de libera incredere a clerului și poporului ca se facă legi, este suprema potență a minciunei, în fața căreia cel mai șarlatan obraz, decă nu e umbrit d'o mitră coruptă, trebuie se se înroșescă.

Decă ore-cine îmi dovedește, că 10. din 60. deputați sinodali sânt trimișii liberei încrederi electorali a poporului și clerului gr. or. din archidiececa Transilvaniei, atunci eu nunumai me fac unit, dér și cred, că Vancea nu e apostolul semitismului în piscul Târnavelor.

Nu Domnule Denunțiant ecumenic de fasonul gr. or. Eu te cunosc mai bine și când n'ai musca pe mitră. Sciu că ești ca și mine convins, că libertatea electorală în archidiececa noastră e o minciună patentată, cu șapte aripi. Deputații sinodali sânt bastardii ierarchiei utriusque sexus din strada Măcelarilor. Credenționalele lor, cu cari și-au legitimat îndreptățirea d'a trage diete de pe spetele unui popor bogoslov, ras fără de săpun, încât ar căuta cineva în acelea după încrederea alegătorilor, se asemână cu rácii din epistola țiganului.

Treisprădece zile a deliberat sinodul archidiececan legi sante pentru biserică, scolă și fundațiuni și de treisprădece-ori câte treisprădece s'a mințit biserica, scola și fundațiunile. Ra-

portele consistoriului arhidieceșan cãtrã sinod, lucrate fiind, ca și celea cãtrã congresul național bisericesc de dãunãdi, cu asemenea serioșitate și cu acuratețã, cu care țiganul a cãrpit cismele sócrã-sa, s'au dovedit cã minciunã sânt, și prin urmare minciunã a desbãtut sinodul în restimp de 13. zile. Și cine crede cã sub conducerea unui denunțiant se pôte face lege bunã pentru bisericã și scólã, e nu Bozniac, care crede, cã cele 23,733,000 fi. votați de delegațiunile austro-maghiare pentru prinderea de hoți, servesc intereselor panslavistice.

Decãnd în arhidieceșan gr. or. din Transilvania s'a importat din Ungaria un „Fugedupãmaierite“ ca conducetor al biserecei și scôlei, tóte legile făcute de sinodul nostru arhidieceșan sânt monopoluri în profitul unei droae de mediocritãți ierarchice și laice din strada Măcelarilor, care n'are alt titlu la recunoștința arhidieceșanilor, decãt fetismul seu cãtrã idolul unei constituțiuni bisericești, p'acãrei frumoșe câmpii fructele s'au nãbușit de neghinã.

Cãnd, în fața ochilor lumii neorbite de interesele unei geontocrații ierarchice, biserica se ruinează, scólã se surpã, fundațiunile se defraudézã, moralitatea publicã se calcã, și neci unul din 60. sãnți pãrinți sinodali n'are curagiul a prinde boul de corn, atunci minciunã se deliberézã în sinod. Dupã mine atari sãnți pãrinți s'ar merita mai mult de bisericã și scólã, când în corpore ar pleca tóți pãnã la Porțile-de-fer, ș'aici fã-care și-ar lega câte-o pãtrã de gât și s'ar arunca în Dunãre. Cel puțin est mod ar dovedi sãnții pãrinți ai sinodului nostru, cã și Romãni din Austro-Ungaria au interes la deslegarea chestiunei dunãrene în sensul rezultatelor diplomatice ale baronului Wolkenstein dela Paris.

Cu minciunã deschidẽndu-se sinodul arhidieceșan gr. or. din Transilvania, minciunã pertractãnd, c'o minciunã s'a și închis

și „Telegraful Roman“ raportând lumii despre debaterile lui, minciună vestește. Mai ușor a fi dela un orb drumul care merge la Braila, decât din „Telegraful Roman“, adevărul lucrurilor petrecute în sinod. Nu pentru-că nu le cunoaște, ci pentru-că așa sună scriptura archidieceșanilor: Nu este dat vouă a sci anii și vremile pe cari Tatăl i-a pus în a sa putere.

Sântilor părinți sinodali, cari ați furat lui Dumnezeu 13. țile și turmei credincioase gr. or. diete de mai multe mii floreni, revocați-ve lucrările acestui sinod în memoriă, cetiți apoi raporturile „Telegrafului Roman“ despre debaterile vóstre, și decă nu vi se va impune convingerea, că minciuna a fost Alfa și Omega sinodului archidieceșan gr. or. din anul Domnului și al chestiunei dunărene 1882, atunci aliați-ve doi câte doi și ve câștigați câte un Christos, care e gata a se restigni între voi pentru mântuirea vóstră.

Morala expectorațiunilor mele asupra ultimului sinod archidieceșan gr. or. din Transilvania e: „Spania s'a ruinat prin religiune, metropolia gr. or. din Ungaria și Transilvania, se va ruina prin constituțiune!“

* * *

Noi Românii din Ungaria, unde omul are unicul scop d'a plăti dări, prelângă îndreptățirea d'a înghiți, în lipsa de mămăligă, la aier, mai avem și sânta chiemare d'a contribui din sudórea feței nóstre pentru scăparea unui Dumnezeu dela mórtea prin fómete. O pastorală pseudoloyolă a metropolitului Vancea apelează la milostenia Românilor de pănură gr. cat. ca se saie lui Dumnezeu Papa cu cruceri dualistici din Austro-Ungaria întru ajutor, pentru-că e expus la perirea de fóme.

Se vede că Sântul Papa a fost tare angajat la întreprinderile lui Bontoux și și-a perdut toți crucerii la crachul din

Paris! Altcum nu-nțeleg cum locțiitoriu lui Dumneșeu în valea acésta a plângerilor, vine a recerca milostenia creștinilor gr. cat. cari din timpurile lui Atanasie-Vlădica, sufer d-un crach permanent.

Iar și déc'aș înțelege binevoitóra intențiune a lui Dumneșeu Papa, care, în lipsele sale pământești, pentru un cruceriu e în stare a asigura creștinilor gr. cat. aședeminte vecinice în coloniile sale din ceriuri, nu-nțeleg pe metropolitul Vancea, cum acesta, ca bun creștin, cutează a sări în ajutoriu lui Dumneșeu Papa. Este știut că metropolitul Vancea n'are alți bani decât bani jidovești. Cu ce fața — întreb eu — se-ncumete metropolitul Vancea a oferi lui Dumneșeu Papa bani d'ai tălharilor, cari au omorît pe Domnul Nostru Isus-Christos? Papa, ca locțiitoriu a lui Isus-Christos, celui spênđurat, neci nu póte primi astfel de bani!

Eu din parte-mi, căruia-mi este tot un drac, ori mi se promite bacșișul vecinic pentru pelca, ce pe pământ mi s'a tras preste urechi, în valóre gr. cat. ori gr. or. 'mi permit a trage atențiunea metropolitului Vancea la următórele fapte!

Eu cunosc popi gr. cat. ómeni fórté onești, dér atât de miseri, de nu cutezi se scaperi în apropierea lor, pentru-că s'aprinde sărăcia pe ei!

Cunosc învățători gr. cat. bravi băieți, cari numai în ani cu recoltă mănósă aruncă umbră, și preste întreg anul se satură numai când și când la câte-o nuntă!

Cunosc bisereci gr. cat. în cari caprele întră prin ușa încuiată și ies prin fundul altariului, iar șóreci nu affi în ele se dai un vlădică!

Cunosc scóle gr. cat. cari sânt acoperite cu ceriu, și-n cari totalitatea instrumentelor de instrucțiunea publică se re-presentă prin o nuia de mestécăn!

Cunosc creștini gr. cat., cari se fereșc de mere pădurețe, nu pentru-că le strepețesc dinții de ele, ci pentru-că nu-s, și cari norocul că mai au câte-o pălăria, pentru-că altcum ar umbla de tot goli etc. etc.!

În fața acestor fapte'mi permit întrebarea: Óre Sântul Papa, când acțiunile lui Bontoux sta 300% preste pari, trimis'a popilor, învățătorilor, scólelor, biserecilor și creștinilor gr. cat., cari se ametesc ađi prin pastorală metropolitului Vancea, batăr un „Scudi“ officos?

* * *

Eruditul nostru național-econom P. S. Aurelian constată în cronica sa agricolă și științifică din Aprilie a. c. o stirpire înspăimântătoare a racilor în noul regat al României. „Sânt vre-o cinci ani — afirmă versatul național-econom — decând au perit racii mai cu totul din izlaurile și bălțile nóstre“!

Pentru mine descoperirea Domnului P. S. Aurelian e cu totul nouă. Eu țineam, că stirpirea racilor în România datează dela secularizarea mănăstirilor prin Cuza - Vodă, precând Domnul P. S. Aurelian o datează abia din tîmpul venirii Roșilor la putere, fără însă a aduce cabinetul Rosetti-Brateanu etc. în combinațiune cu mult regretatul regres în generațiunea acelor polipi adorați de tótă suflarea gurmană. Domnul P. S. Aurelian se ferește și d'a învinui partida Conservatorilor pentru pierderea, ce economia națională suferă în România acum de cinci ani în urma stirpirei racilor, dér nu dă neci țerenilor, pe cari îi cunoște de cei mai buni obsevatori, cređeméntul, când aceștia afirmă, că venirea Rușilor în țeră e cauza stirpirei racilor, ci apelând la experiențele veterinarului Zundel, afirmă, că racii din cauza unei bóle, a parazitului așa numit: „Isostomum“ au părăsit frumoșele izlazuri și bălți ale României.

Nu voiu a contradice științei veterinarului Zundel, neci experiențelor Domnulu P. S. Aurelian, cu tóte că noi Transilvanenii cultivăm zoologia și-n sinóde, precând în România călugerismul nu admite laicilor acest drept, dér nu pot ignora necidecum argumentul țerenilor din România, cari țin, că venirea Rușilor pórtă vina la stirpirea racilor din izlazurele și bălțile regatului României. Țereanul român e bun observator — dice Domnul P. S. Aurelian — și decă stă asta, atunci mie nu-mi convine a trece așa ușor, ca acel național-econom, preste argumentul țerenilor: Că venirea Rușilor în țeră a causat stărpirea racilor. Din contra eu pun temeinic pond p'acest argument.

Rușii când au venit de ultima dată în România, au venit ca apostoli ai humanității, culturai, civilizațiunei, etc. caviar. Racia din România, cari tîneu ca și Rușii la religiunea gr. or. cunoscênd intențiunile Rușilor d'a civilisa Turcia, pănăcând după afirmările celor mai renumiți învățați ai Rusiei, acéstă țeră însuși geme în nóptea barbarismului, ca buni creștini și cunoscători ai scripturei, care învăță: „Ce ție nuți place, altuia nu face“ trebuie că s'au măchnit pănă-n suflet, au dat într'o bôla și s'au pustiit, sau au pãrasit România, ca se nu se facă complici la un act antireligios, intenționat de Ruși. Altcum neci acea posibilitate nu e eschisă, că racii din izlazurele și bălțile României ținênd la părerea, că Rușii și-ar câștiga mai mari merite pentru civilizațiune, când și-ar lua însuși adio din Europa, n'au consimțit cu intențiunea vërsătore de sânge religionar a Rușilor, dér ne putênd altera resbelul Ruso-Turc, au dat în bôla, ce-o numește veterinarul Zundel: „Isostomum“ și s'au pustiit cu desevirșirea constatată de Domnul P. S. Aurelian. Așa dér experiențele țerenilor despre pustiirea racilor din izlazurele și bălțile României în urma venirei Rușilor în

țără, nu contradic neci cum doctrinei veterinarului Zundel, după cum se pare a crede Domnul P. S. Aurelian.

Unde stă însă în scriptură scris, că decă în izlazarile și bălțile României, de cinci ani nu se mai află raci, aceștia au trebuit se péră? Eu nu cred asta! Lesne se pôte că trăiesc încă toți. Mic îmi vine a crede că mulțimea racilor, ce, după asigurările Domnului P. S. Aurelian, acúm cinci ani umpleau izlazarile și bălțile României, vedënd că-n acéstă țără merg tóte înapoi, s'au privit de superflui și și-au căutat altă patriă, unde nu sânt expuși la atáta concurință.

O întrebare neresolvată de domnul P. S. Aurelian în cronica sa agricolă și științifică remâne aceea: Cum stăm cu rácii din Dunarea de jos? Firește, întrebarea acésta e mai mult diplomatică decât național-economică, dér eu cred că-n România, unde dela primministrul până la ultimul neguțător cu plăcinte calde se face mai multă politică decât economiă națională, lesne s'ar afla bărbați competenți și la resolvarea acestei interesante chestiuni.

După mine rácii de Dunare, mai mari fiind decât cei din izlazarile și bălțile României, representă mai mare valóre național-economică, și veterinarii și-ar câștiga mari merite arétând lumii starea sanitară a acelor sinceri conservatori riverani sub decursul combinațiunilor diplomatice, ce a suferit chestiunea dunăreană dela congresul din Berlin încóce.

Eu cu tóte eminențele mele calități, ce un laic gr. or. și le pôte câștiga sub regimul unei sistematice îndobitociri, creat de Dr. Miron Românul în metropolia din Ungaria și Transilvania, nu sum dobitocolog, și de aceea nu sum în stare a aprețui misiunea baronului Wolkenstein la Paris și Berlin în tótă însemnătatea ei. Încât cunosc eu însă diplomația din Viena și Budapesta în chestiunea dunăreană, cum acésta s'a manifestat

în ȋiaristica n3stră, fără d'a fi dobitocolog, pot afirma, că cu racii din Dunăre stăm mai rău decât cu cei din izlazurile și bălțile României. ȋiaristica maghiară atăta surogat a scris despre chestiunea dunăreană, încât decă spre exemplu racii de dunăre au venit numai la cunoștința principiilor de drept internațional, ce Pester Lloyd a profesat în chestiunea Dunarei de jos, atunci mă prind pe tot, ce calugărițelor dela mânăstirea Adam le e sânt, că-n Dunăre nu mai e neci un rac, ci toți au părăsit acest riu și au luat angajaminte fixe în resortul administrației pentru asiguranta publică în România.

* * *

S'a pițgoiat și diecesa Caranșebeșului! Se ȋice că un călugăr netăiat împrejur, cu numele Mufti, a transplantat sēmēnța pițgoismului, a acestei neghine gr. or. din Sibiiu în frumoșele câmpii ale eparhiei Draguței.

Un corespondent al „Telegrafului Roman“ Nr. 43, care după propria sa asigurare e gata a-și da și viēta pentru dreptate, dēr fiind-că în diecesa Caranșebeșului n'o află, până acum nu s'a pus în plăcuta poziția d'a se putea spēndura, ne povestește, că-n sinodul lui Bartolomeiu din est an, pițgoismul a produs deja fructele burdufului de căne în brânza bună.

Lucru natural. Pițgoismul sub t3te climate produce asemenea fructe, și decă sântii părinți sau neopițgoii din Caranșebeș, dupa-cum ne asigura Luminătoriuul Nr. 31, au venit la cunoștința de sine, și au constatat, că, pentru împlinirea în-naltei lor chiamări, ar fi mai accommodate pușcăriile decât sinodul, acēstă întēmplare sufragană e a se ascrie sîmple fertilității climatice a Bănatului.

Eu ce e drept nu sum de-ajuns luminat, neci din Luminătoriuul, neci din hopaițul corespondentelui Telegrafului Roman. Luminătoriuul tractând lucrurile din Caranșebeș așa cum o face

neci când nu va lumina, iar corespondentului Telegrafului Roman, aretând adevărul în termeni nedeterminați, în veci nu i se va da ocasiunea d'a-și pune ștreangul la gât pentru dreptate.

Încât sum eu luminat 'mi vine a crede, că constituțiunea biserecei noastre în diecesa Drăguței a ajuns la sôrtea dreptului Iov, care după-ce a perdut 70 de partii în pichet, o țis: „Domnul a dat, Dracul o luat“!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da
Dina, dina da!

Sari in sus că-n jos-i mere,
Marcuțule dă din șele!

Și te-nvêrte-ntrun picior
Ca un bostan rotogol!

Marcuțele stăi pe loc
Să te mai înveț un joc
Și de-li 'nvēța ușor
Ți dau un frēu roșior!

Nu așa Marcuțele,
Nu-i bine nàucule,
Mē, te-ai imbetat pogan
Cu vin de-a popi Ciolan.

Vai, da slab mai esci la fire!
N'ai fi bunu in mănăstire
Niei la telegariū redactor
Niei la consistor asessor!

Ce s'a alege din tine
Marcule fără rușine
Când te 'mbeți mult mai avam
Și decât popa bostan?!

Tu gândesci că-i căpăta
Pentru că ti îmbētá
O medaile, roșiu frēu
Ca a bostanului brău?

Ți-ai ghicit-o, Marcule,
Ciulesce-ți urechile,
Sari in sus și vino-n jos
Și ți e'ai jucat frumos!

Marcule cu dinții lungi
Și cu cap in patru dungi
Și cu burta roșă-verde
Dute-n codru și te pierde.

Nu te ivi prin oraș
C'un cap cât un ciubēraș
Cât o doniță deșertă
Ca o camilafcă spartă.

Marcule, de vrei se fi
Bine primit in Sibiū
Atuncea te sfătuesc
Se-nveți acest joc popesc!

Și se dai două-trei listi
La consistorialiști,
Se-i ții la butea cu vinul
Până le-a trece suspinul.

Aceia — se pôte, pôte
Că la merite te-or scóte,
Dară eu: nu pot, nu pot
Decât se-ți dau peste bot!

Vă rog nu călcați!

1.

Domnilor, dela putere
Ce continuu asudați
Sprea aduce mângăiere
Aceloru ce-su întristați —
Vă rog legea n'o călcați!

2.

Par' c' aveți o carte mare
Din carea poți se 'nțelegi
Că e frate mic cu mare,
Egal este după legi —
Să nu calci cartea de legi!

3.

Par' că-i scris acolo 'n carte
Că nu sânt baroni și grafi
Și că tot natul ié parte
La cioplit de §§-i . . .
Să nu calci pe §§-i!

4.

Pare-mi că acolo sună
Trei vorbe întortocate,
Frățietatea e una
A doua i egalitate . . .
Te rogu să nu calci pe carte!

5.

A treia-mi eși din minte
Dar pare-mi că însemnéză
Că la nici o 'ntéplăminte
Unulu pre altul se pierză . . .
Frate, nu-mi calcă prin vérză!

6.

În aceea carte mare
Unii ȃic c' ar fi cetit
Că: dreptate fiecare
Află, decât și-a croit . . .
Dar én veđi, nu-mi călca-n blid!

7.

După cum cam sună legea,
Domnii cei din Pute-a Pesce
Ar fi bine a-și schimba firea
A âmblá mai omenesce . . .
Frate, nu calcă orbesce!

8.

Mirăte! le' ar sta mai bine,
Când ar' gândi serios
Că ȃeu hrana lor le vine
Dela norodul de jos . . .
Să nu calci mei in rogoz!

9.

Óre Peșta s'ar preface
 Ca Sodoma-n mare mórtă
 Décă đí nópte n'ar trece
 Arjucúțul pre la pórtă? . . .
 Nu călcá urcióru-n tórtă!

10.

Óre Buda prepădis'ar
 Ca Troia cea de nimic
 De nu limbele 'ncordas'ar
 Pe nota tik terek tik?
 Se nu calci mēi pre Calic!

11.

Nu șciu đeu aud eu bine
 Sean dór numai mi se pare
 Că voinici cu pășiri line
 Vin cătr'a nostre hotare . . .
 Frate nu călcá așa tare!

12.

Mult đic unii slabi la gură
 Și reu voitori la țără
 Că domnii sémenă ură
 Și vor' secerá ocară . . .
 Nu prea călcați în cernělă!

13.

O, ho, ho! destulu atăta,
 Mult ați făcut tot ce ați vrut;
 De faci un paș, étă bâta,
 Ți plătescu ce mi-ai făcut . . .
 Nu me călcá ca-n trecut!

Scris'am în țera defraudărilor, luna hoților, anulu mișeilor.

Dr. Detunatescu, șolomonariu.

Prorocul Bileam

BCU Cluj - Babeş-Bolyai University Library Cluj

Despre celebritățile sinodului arhidiecezan gr. or. din Sibiu.

Țigani din Alțina, lăsând post de păresemi, se-nbătă tun, și-n fața grelei opere penitențiare se-ncuragiază unul pre altul închinând: „Dumneșeu se ne ajute, că'n mare ne băgăm!”

Nu e glumă a posti opt săptămâni, și d'accea în stadiul treziei nu oricine se decide la atare pas. Cu toate acestea neci unui neam nu e așa de ușor a ținea posturile ca țiganilor, pentru-că ei nu mănâncă de post, ei rabdă de post.

Un alt pas, la al cărui pășire se recere óre-care grad de bețiă, e fără îndoială și acela, a primi fără muștrare de conștiință un mandat de deputat pentru sinodul archidieceșan din Sibiiu, în care dela mórtea lui Șaguna încóce în fiăcare an doue trei săptămâni se fură lui Dúmneșeu tîmpul și creștinilor gr. or. pițulele din pozonariu. Dér prin acésta nu voi se dic, că sântii părinți sinodali sînt țigani beți, ci-mi vine a asemâna archidieceșea cu'n cărciumariu, care s'a dat a înbêta în cărciuma sa o grămadă de indiviși, cari nu plătesc ceea-ce bèn.

Mai este un al treilea pas, pe care om tréz nu-l póte face: A scrie despre sinodul archidieceșan gr. or. din Sibiiu, și a nu scrie satire. Și deși eu nu sum dat a ocupa pe cetitorii mei cu afaceri proprii d'ale mele, de astădată nu me pot răbda a le comunica, că în momentul când m'am hotărît a scrie despre celebritățile sinodului nostru archidieceșan, me aflam tot în aceea stare, ca și țigani din Alțina în preséra păreșimilor.

Fericitul Dante, când a scris versul: „Lasciate ogni speranza voi che'ntrate“ sigur a avut în vedere sinódele nóstre archidieceșane. De aceea me provoc și eu simplu la acel vers al marelui poet, și, încât privesce hotărîrile meritoriali ale sântului sinod, tac, pentru-că protocoțele despre desbaterile sinodali de regulă se tiparesc, și fiăcare creștin gr. or. se pune în plăcuta pozițiă d'a nu afla din acelea, ce se hotărește în sinod. De astădată va se me ocup cu portretarea fețelor unor gúgumani, cari în sinodul archidieceșan se cred a reprezenta pe sântii părinți ai sinodului ecumenic dela Nicca. Voi începe opera mea d'acolo, de unde după đisa lui „Pester Lloyd“, se'npute peștele și voiu fini acolo, unde e mai prospêt:

Dr. Miron Românul, arhiepiscop și metropolit gr. or. fabricant de oțet diplomat, altcum un nime. Antipatia lui

cătră smirnă și tămâia, cum ș'un nas dresat la mirosul fumului de Havana și al: „Eau de Colognului“ iau nimic în opinia publică totă reputațiunea unui bun creștin. Opiniunea publică e însă în mare rătăcire. Dr. Miron Românul e unul din cei mai buni credincioși ai biserecei gr. or. El crede în totă scriptura, în cea nouă și'n cea veche. Așa crede Exellenția Sa, că Avram a născut pe Isac, Isac pe Jacob și Jacob pe Juda. El crede că Lot a beut ceva cam mult cu fetele lui. El crede că patriarhul Jacob a înșelat întâiu pe frate-so, și după aceea pe socru-so. El crede, că Solomon și-a luat o miă de femei, și după aceea a plâns dicând: „Tóte sânt deșertăciune!“

Exellenția Sa crede în cele zece porunci, și pe cele mai multe le și urmază. El nu cere neci boul, neci vaca și neci măgariul deapropelui, póte cumva muierea acestuia. El nu lucră Dumineca, în a șeptea zi, în care Dumneđu a hodinit. Din contra el face mai mult chiar și decât Dumneđu! Fiind-că ađi nu se știe cu positivitate, care din cele șapte zile a fost ziua de hodină, Exellenția Sa din precauțiune, ca se nu calce legea, nu lucră totă săptămâna absolut nimica.

În sinodul archidieceșan jócă Exellenția Sa de 8 ani rolul accluia, care s'a prins cu ocaua cea mică: „Minte canóne și promite canonisire“ iar sântii părinți sinodali, la finea sesiunei, plécă cu fágădaș bun bucuriă prostului a casă.

* * *

Deputatul Moise Lazar, o nefericită alianță a numelor biblice Moise și Lazar. De Moise prorocul se deosebește deputatul Moise Lazar simplu prin aceea, că precând prorocul Moise a scris testamentul vechiu, deputatul Moise Lazar neci nu l'a cetit. Cu Lazar slăbănogul are însă deputatul Moise

Lazar cea mai mare asemănare. Acesta atâta e de slăbănog, încât neci lui Christos nu iar fi cu putință a-i comanda ca se-și ia patul și se umble. El e asesor consistorial, comisar al tipografiei archidiececane și administrator al tuturor protopopiatelor vacante din archidieceasă, dér în multiplica lui activitate el nu umblă ci se târaie de alții.

În sinod reprezintă deputatul Moise Lazar interesele popii Platoș cu clocuința aceluia cuadrupede cornut, despre care afirmă scriptura, că are limbă lungă dér nu pôte vorbi.

* * *

Deputatul Boiu, asesor consistorial în spiritualibus, și de aceea un om de spirit, care nu merită numele ce-l pörtă. La acel nume fiăcare din colegii lui consistoriali are mult mai multă îndreptățire.

Cine cunoște faptele deputatului Boiu pe tôte terenele activității omenești, acela și décă nu e bibliolog, totuși și pôte face închipuire despre însemnătatea morală a parabolei evangelistului Luca despre farisėu și vameș, pentru-că deputatul Boiu e productul adțiunii acestor doi factori biblici.

În sinod ca și afară de sinod reprezintă deputatul Boiu principiile mistuirii organice, și de aceea unicul lui țel e a trage cu duchul blândetelor tôte dogmele pe s'öră, ca se aibă ce rumea.

* * *

Deputatul I. A. de Preda, nobil de trei găoci de ou din țera Oltului, asesor consistorial și membru al societății de vênători din Gușteriță. Ca nobil și vênătoriu se ocupă I. A. de Preda cu dresarea căpăilor, ca asesor consistorial duce câinii la apă.

În calitatea sa de sânt părinte sinodal și-a câștigat mari merite pentru rîmătorii gr. or. din archidieceasă, pentru-că cuvîntările lui în desbaterile sinodali se asemănă cu număratul înapoi, și, precum se știe, rîmătorii, cari pătimesc de vermi, îi perd decă le numeri dela 77. înapoi.

* * *

Députatul Dr. Hilarion, venind cu spiritul timpului în conflict, din diploma de doctor în filosofă ș'a croit o camilavcă, a abdis de plăcerile vizibili ale tainei a șesea și trăiește din speranța la o mitră, nou creindă. În lipsa unei femei legitime, el iubește biserica după tipicul: „Sări baba în grădină.“ Și decă ne succede a ocupa Boznia, scaunul episcopesc gr. or. din acéstă provincă, pe care contele Aponyi în delegațiunile austro-maghiare a numito un: „Sac de păduchi“, desigur va fi rezervată pentru părintele Hilarion.

În sinodul archidieceșan numără părintele Dr. Hilarion între cei mai străluciți oratori. El vorbește în rate, și înaintea fiăcării construcții pune în interesul consecinței logice un „ă“ exprimat după toate regulele fonetice a le scôlei lui T. Maiorescu.

* * *

Députatul Eu-Geniu Brote, de profesiune plugariu, iar ca atare, ca se nu móră de fôme, lefegiu al epitropiei archidieceșane. O figură imposantă, pentru care inventătorii cilindrului și-a câștigat cele mai mari merite, devreme-ce cilindrul ce-l pórta cu rară vervă, face două terțialități din înălțimea ce-i lipsește la măsura grenadirilor așa numiți bocancioși.

În sinodul archidieceșan vorbește mult și cu înțelepciunea trestiei, care a exprimat odinióră memorabilele cuvinte: „Regele Midas are urechi de măgariu!“

Ca și greurușul, îl auzi cântând dăr nu ști de unde, așa și deputatul Eu-Geniu Brote, când vorbește în sinod, înzedar te uiți după vorbitor, că nu'l vezi. Eu mult me mir pentru-ce atari deputați nu vin cu mumă-sa la sinod, ca se-i ție în brațe până vorbesc, și așa publicul se pótă și vedea pe vorbit-riu.

* * *

Deputat Dr. Maier, un nume curat românesc precum e al noului plenipotențiar al Austro-Ungariei în București, baron Maier un nume curat unguresc. Altcum nu-mi este cunoscut ca Dr. Maier se stea cu baronul Maier în legături familiari, decumva nu află Ellenzék, că și baronul Maier e născut din Rehäu. Și precând baronul Maier e deja major de honveđi, Dr. Maier singur după introducerea instituțiunei honveđilor în Boznia și Herzegovina, pótă spera la vrun rang militar. Totusi una asemânare frapantă există între baronul Maier și deputatul sinodal Maier. După asigurarea ȕiarelor maghiare baronul Maier, între alte limbi, scié perfect ungurește, Dr. Maier însă nu scie neci o limbă, și de aceea și acesta ar putea fi un bun apărător al intereselor Austro-Ungarici în Orient.

În sinodul archidiecesan constă tótă activitatea Drului Maier în a da nuiele celor-ce fac gardul.

(va urma.)

În 10. Aprilie st. v. golind ciubarul cu spălăturile din bucătăria metropoliei gr. or. din Sibiiu, am aflat independința unui deputat sinodal. Se vede că acesta și-a uitat independința într-o fârfuriă dela masa metropolitului, și la spălarea vaselor a lunecat în ciubarul de lături.

Păgubașul este provocat a-și reclama independința până în Sâmbăta Rosalelor, pentru-că la din contra se va arunca pe gunoii.

Sara Spalâblide,

epitopésa lăturilor metropolitane gr. or.

Doveđi scrise după ortografia lui Cipariu precum și după lui T. Maioreșcu; asemenea doveđi vii umblătore pe picioré proprii, fără deosebire de confesiune, despre faptul, că Dr. M. Românuł e autorul intelectual și parte faptic ai vestiților articoli din Pester Lloyd, și prin urmare precumcă deputatul Diamandi Manole plecând cu respunsul lui Dr. M. Românuł la interplarea sa diplomatica acasa, a plecat c'o minciună mult mai diplomatică, se află la redacțiunea :

Calicului.

Cocóna Gurădulce.

Hihili! Coda veacului! L'a pus pécatele și pe ficiorul popii dela noi de s'a insurat. Mișuluc! Ce e drept s'a făcut domn. De zece ani e tot vicenotar de tribunal cu leafă de 600 fi. și 700 deficit la an, și o potaie de nevestă pe vieță. Căț!

Nu se pôte nega, nevestă-sa e bogată; socrus'o arc patru boi și un ginere junc, numai dracul că boii nu fétă. Mișuluc! Apoi cultă ce e domne! Tóte le scie, în tóte afacerile dá sfaturi. Cu deosebire în societatea damelor la jurfixuri etc. vorbește așa de înțelcuptă, de ți se serbezesc laptele dimmainteia ochilor. Căț!

Eri mi-a făcut viđită și mi s'a tânguit, că bărbatu-so, cu tótă hărnicia lui nu mai face nici un avans. „Când ar fi drep-tate-n țeră — se tânguia Susana — Niculița meu ar trebui se fiă adi eel puțin județ și cu președintă.“ Căț! „Sub magiarii

acestia nu este însă speranță de avans. Ei cugetă că Niculița meu e dacoromanist, și bietul de el și pentru-n Bozniac e prea prost. Mițuluc!

Apoi se veți pe Susana cumu-ți dăscălesce pe bietul Niculița. Cât! Ori ce-i face și orice-i dice, el trebuie se tacă și se înghită nod, pentru-că, dacă-și iartă vro părere contrară, Susana îl trage deloc în cercetare disciplinară, și-l judecă în toate trei instanțe de-i strepețesc dinții. Cât!

Popa nostru se căiește amar, că n'a făcut din Niculița călugăr. Mițuluc! Dar ce-i trebuie popii nostru călugăr mai mult canonisat! Nu e Niculița lui un penitențiar în iustitie?! Apoi mai mare canon ca Susana nu affi în toate regulele călugărești dela St. Basiliu până la cuviosul Nicanor. Cât!

Reciprocitate.

Ce cauți cu pușca-n revirul meu, domnule părinte? Eu te sfătuiesc se-mi dai pace la vânat, pentru-că neci eu nu-ți calc în biserică.

Dorință clasică.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Medicul: Acum vei fi fericit domnule profesor, pentru-că nevêsta domnitale a perdut migrena.

Profesorul: Fericit? În ziua de ađi fericit? Te asigur domnule doctor, cã timpurile vechi au fost neprețuite. Ce fericit a-și fi eu, când a-și fi un Sabin.

Medicul: Și pentru ce?

Profesorul: N'ai cetit domnia-ta, cã Sabinenilor li s'au furat nevestele!